

Når bestemmelsen fastslår, at kun børn født i lovligt ægteskab har arveret til tronen, må dette forstås således, at også de arveoverførende mellemlid opfylder denne betingelse, idet det er en forudsætning for at have arveret til tronen, at vedkommendes ascendenter selv havde erhvervet en sådan ret ved deres fødsel.

stk. 2. Denne bestemmelse indeholder en vigtig nydannelse i dansk forfatningsret. Den bygger *ikke* på de forestillinger, som har affødt jævnbyrdighedsbestemmelser i ældre europæisk fyrsteret, men som i øvrigt ikke er forekommet i dansk forfatningsret. Den er motiveret ved, at den regerende konges eller dronnings ægteskab — således som erfaringerne fra udlandet i de sidste årtier har vist — er et spørgsmål, som kan få vidtrækkende statsretlige og politiske konsekvenser. Dette gælder ikke mindst i tilfælde af, at en konge eller regerende dronning måtte indgå ægteskab med en regent eller tronarving i et fremmed land.

Det af rigsdagen meddelte samtykke må dog efter omstændighederne kunne gøres betinget af, at de i ægteskabet fødte børn og disses afkom enten slet ikke får arveret til tronen eller i hvert fald skal stå tilbage for andre tronarvinger.

Efter art. 21 i kongeloven af 1665 udfordres kongens samtykke til prinsers og prinsessers ægteskab. I følge hidtidig praksis gives dette samtykke uden ministerkontrasignatur. I modsætning hertil bestemmer *stk. 3*, at kongens tilladelse til arveberettigedes ægteskab i fremtiden skal gives *i statsrådet*. Som retsvirkning af, at ægteskabet indgås uden sådant samtykke, foreskriver loven, at vedkommende ikke blot berøver sit eventuelle fremtidige afkom arveret til tronen, men også mister den for sit eget vedkommende. Derimod berøres den arveret, som måtte tilkomme børn, født i et tidligere ægteskab, ikke af, at deres fader eller moder indgår nyt ægteskab uden fornødent samtykke.